

สาเหตุในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี

Causes in Deciding to Become a Committee of the Subdistrict Children and Youth Council in Thung Yang Daeng District, Pattani Province

สุกรี บุญเทพ^{1*}, เจตน์สฤณี สังกพันธ์² และอามานี หะมะ³

Sukree Boontep^{1*}, Jedsarid Sangkaphan² and Amanee Hama³

¹ สาขาวิชาการเมืองการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Department of Politics and Government, Faculty of Political Sciences, Hatyai University

² หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชานวัตกรรมการพัฒนามนุษย์และองค์การ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Lecturer Dr., Master of Management Program, Department of Human and Organization Development Innovation, Hatyai University

³ นักศึกษาสาขาวิชาการเมืองการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

³ Students Department of Politics and Government, Faculty of Political Sciences, Hatyai University

* Corresponding author, E-mail: sukree@hu.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาสาเหตุในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี โดยเก็บข้อมูลจากการสำรวจจากกลุ่มเป้าหมาย คือ คณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง รวม 84 คน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ ผลการวิจัย พบว่า สาเหตุในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี คือการได้ความรู้และประสบการณ์ในการทำกิจกรรม มากที่สุด ร้อยละ 39.30 รองลงมา คือ การสะสมแฟ้มผลงานเพื่อเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย การได้เจอเพื่อนใหม่และได้สร้างเครือข่ายเพิ่มขึ้น การได้เป็นแกนนำและตัวอย่างของเยาวชนในชุมชน การอยากมีส่วนร่วมในการผลักดันให้สภาเด็กและเยาวชนอำเภอเข้มแข็ง คิดเป็นร้อยละ 23.80 21.40 10.70 และร้อยละ 4.80 ตามลำดับ

คำสำคัญ: ตัดสินใจ สภาเด็กและเยาวชน

Abstract

This research aims to study the causes in deciding to become a member of the Subdistrict Children and Youth Council in Thung Yang Daeng District, Pattani Province. Data were collected from a survey from a target group, namely, all Subdistrict Children and Youth Council committees in Thung Yang Daeng District, a total of 84 people, and analyzed the data by finding percentage values. The research results found that, causes in deciding to become a member of the Subdistrict Children and Youth Council in Thung Yang Daeng District Pattani Province is to gain the most knowledge and experience in activities, 39.30 percent. Secondly is collecting a portfolio to prepare for further study at

the university level. Meeting new friends and building more networks. Being a leader and example for youth in the community. Wanting to participate in pushing for the district's Children and Youth Council to be strong Representing 23.80%, 21.40%, 10.70% and 4.80% respectively.

Keywords : Decide, The Children and Youth Council

บทนำ

เด็กและเยาวชนคือพลังสำคัญในการพัฒนาสังคม บ้านเมืองและประเทศชาติในอนาคต หากต้องการให้ประเทศชาติเป็นไปในทางที่ดี ได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆ เทียบเท่านานาชาติประเทศ เราจะต้องเตรียมความพร้อมในการพัฒนาเด็กและเยาวชนตั้งแต่วันนี้ ฉะนั้น ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อเด็กและเยาวชน ให้เขาได้มีโอกาสและมีส่วนร่วมในการคิดและพัฒนาสังคมในด้านต่างๆ ทำอย่างไรก็ได้ให้รู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีความสำคัญ ได้รับโอกาส มีบทบาทในการตัดสินใจ มีจุดยืน และสามารถแสดงออกถึงความคิดความอ่านได้อย่างอิสระ

สืบเนื่องจากการประชุมสมัชชาเยาวชน และการสัมมนาวันเยาวชนแห่งชาติ เสียสละทอนจากเยาวชนเนื่องในวันเยาวชนแห่งชาติประจำปี 2547 เยาวชนได้เสนอความต้องการให้มีการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนแห่งชาติขึ้น คณะกรรมการจัดงานวันเยาวชนแห่งชาติในการประชุม ครั้งที่ 5/2547 ได้มีมติเห็นชอบให้สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ สท. ดำเนินโครงการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดน่านร้อง ในปีพ.ศ. 2547 รวม 4 จังหวัด คือ เชียงราย สุรินทร์ ปราจีนบุรี และสตูล ปี พ.ศ. 2548 คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ ได้เห็นชอบให้ สท. ดำเนินการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดทุกจังหวัดทั่วประเทศ ภายใต้หลักการ เด็กนำ ผู้ใหญ่หนุน และเพื่อให้มีการเชื่อมโยง เครือข่ายเยาวชนสู่ระดับชาติ จึงได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2549 แนวคิดในการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนเพื่อเป็นเครือข่ายการเชื่อมโยงกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีการดำเนินงานในด้านต่างๆ เข้าด้วยกัน อย่างเป็นระบบและอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อปฏิบัติการกิจกรรมร่วมกันในการแสวงหาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยที่แต่ละกลุ่มยังคงปฏิบัติการกิจหลักของตนต่อไปอย่างไม่สูญเสียเอกลักษณ์และปรัชญาของตนเอง การเชื่อมโยงนี้จะอยู่ในรูปของการจัดองค์กรที่มีโครงสร้างของความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน ตลอดจนเฝ้าระวังปัญหาที่เด็กและเยาวชนต้องเผชิญ (กลุ่มกิจการสภาและเครือข่ายเด็กและเยาวชน, 2567)

ในปี พ.ศ. 2550 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 และมีผลบังคับใช้ในวันที่ 13 เมษายน 2551 โดยกำหนดให้สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ (สท.) ร่วมกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดดำเนินการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนระดับอำเภอ ระดับจังหวัด และระดับชาติ ปัจจุบันมีสภาเด็กและเยาวชนอำเภอ 877 อำเภอ สภาเด็กและเยาวชน จังหวัด 75 จังหวัด สภาเด็กและเยาวชน กรุงเทพมหานคร 1 แห่ง และ สภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย 1 แห่ง

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีนโยบายให้สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ (สท.) ดำเนินการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนตำบล โดยให้มีคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบล จำนวนไม่ต่ำกว่า 20 คน และมีสัดส่วนหญิง/ชายเท่ากัน หรือ

ใกล้เคียงกัน ทั้งนี้คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ซึ่งมีนายกรัฐมนตรี เป็นประธาน ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ 2/2553 เมื่อวันศุกร์ที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2553 เรื่องการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนตำบล โดยขอให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนตำบล เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนของท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นแกนนำในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนรวมทั้งให้ข้อเสนอแนะความคิดเห็นในการพัฒนาเด็กและเยาวชนในท้องถิ่น (กรมกิจการเด็กและเยาวชน, 2567)

บทบาทหน้าที่สภาเด็กและเยาวชนตำบล

1. เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ด้านวิชาการและกิจกรรมที่เกี่ยวกับการศึกษา กีฬา และวัฒนธรรมในตำบล
2. จัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนในตำบล ให้มีความรู้ ความสามารถ คุณธรรมและจริยธรรม
3. ประสานการดำเนินกิจกรรมของกลุ่ม/ชมรมเด็กและเยาวชนในตำบล ให้สอดคล้องและสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยคำนึงประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาเด็กและเยาวชน
4. เสนอแนะและให้ความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในตำบลต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบล/เทศบาล เพื่อจัดทำแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน
5. ประสานการทำกิจกรรมร่วมกับสภาเด็กและเยาวชนอำเภอ

องค์ประกอบสภาเด็กและเยาวชนตำบล

สมาชิกสภาเด็กและเยาวชนตำบล คือ เด็กและเยาวชนที่อยู่ในเขตตำบลนั้น

เด็ก หมายความว่า บุคคลที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์

เยาวชน หมายความว่า บุคคลที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีถึงยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

คณะบริหารสภาเด็กและเยาวชนตำบล ประกอบด้วย

1. ประธานสภา 1 คน
2. คณะบริหารคัดเลือกจากผู้แทนนักเรียนหรือนักศึกษาจากสถานศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติที่อยู่ในเขตตำบล ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป โดยให้มีผู้แทนเด็กและเยาวชนจากแต่ละสถานศึกษาอย่างน้อยเป็นชาย 1 คน หญิง 1 คน ผู้แทนเด็กและเยาวชน หมู่บ้านๆ ละ 2 คน ชาย 1 คน หญิง 1 คน และผู้แทนเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในสังกัดสถานศึกษา รวมแล้วจำนวนไม่เกิน 20 คน

ที่ปรึกษาคณะบริหารสภาเด็กและเยาวชนตำบล ประกอบด้วย

1. นายอำเภอหรือผู้แทนที่ดูแลตำบลนั้น จำนวน 1 คน
2. ผู้แทนสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด จำนวน 1 คน
3. ผู้แทนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่ดูแลตำบล จำนวน 1 คน
4. นายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบล
5. ผู้แทนองค์กรเอกชนหรือองค์กรชุมชนที่มีกิจกรรมหรือผลงานเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน จำนวน 1 คน

คุณสมบัติคณะบริหารสภาเด็กและเยาวชนตำบล

1. มีอายุไม่เกิน 25 ปีบริบูรณ์
2. ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบ ในการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง เจ้าหน้าที่พรรคการเมือง สมาชิกพรรคการเมือง สมาชิก

สภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น

วาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบล

1. คณะบริหารมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 2 ปี นับแต่วันที่ได้รับคัดเลือก ประธานสภาหรือคณะบริหารซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระ อาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

2. กรณีที่คณะบริหารพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ให้ดำเนินการคัดเลือกใหม่ภายใน 60 วัน ในระหว่างที่ยังมิได้มีการคัดเลือกคณะบริหารขึ้นใหม่ ให้คณะบริหารนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้มีการคัดเลือกคณะบริหารใหม่

3. กรณีที่คณะบริหารพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้มีการคัดเลือกบุคคลอื่นแทนตำแหน่งที่ว่างเว้นแต่วาระของคณะบริหารจะเหลือไม่ถึง 90 วัน และให้ผู้ได้รับคัดเลือกแทนตำแหน่งที่ว่างอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของประธานสภาหรือ คณะบริหารที่เข้าไปรับตำแหน่งแทน

การพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบล

1. ขาดคุณสมบัติ
2. การพ้นตำแหน่งตามวาระ
3. ตาย
4. ลาออก

ขั้นตอนการคัดเลือกคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบล

1. แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนตำบล โดยเจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขอผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการ ซึ่งได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ฯลฯ กำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดตั้ง และคัดเลือกคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบล

2. รับสมัครเด็กและเยาวชนเข้ารับการคัดเลือกเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบล ดังนี้

- 2.1 จัดทำประกาศรับสมัครเด็กและเยาวชน
- 2.2 ประชาสัมพันธ์ไปยังหน่วยงานต่างๆ เช่น สถานศึกษา หมู่บ้าน
- 2.3 รับสมัครเด็กและเยาวชน
- 2.4 ตรวจสอบเอกสารและคุณสมบัติ
- 2.5 ประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือก

3. การคัดเลือกคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบล โดยคณะกรรมการดำเนินการดังนี้

- 3.1 ชี้แจงหลักเกณฑ์การคัดเลือก
- 3.2 ชี้แจงแนวทางการดำเนินงานด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชนขององค์การบริหารส่วนตำบล/เทศบาลตำบล แก่ผู้เข้ารับการคัดเลือก
- 3.3 ให้ผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกเสนอแนวทางการดำเนินงานของสภาเด็กและเยาวชนตำบล เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการลงคะแนนคัดเลือกของเด็กและเยาวชน

3.4 ให้เด็กและเยาวชนที่มีสิทธิรับการคัดเลือก ลงคะแนนคัดเลือกกันเอง โดยผู้มีคะแนนสูงสุดเป็นประธานสภาเด็กและเยาวชนตำบล

4. การรับรองการคัดเลือกคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบล

- 4.1 จัดทำประกาศการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนตำบล
- 4.2 เสนอประกาศการจัดตั้งให้นายองค์การบริหารส่วนตำบล หรือนายกเทศมนตรีเทศบาล

ตำบลลงนามในประกาศ

กิจกรรม

กิจกรรมของสภาเด็กและเยาวชนตำบล ได้แก่ กิจกรรมตามบทบาทหน้าที่ที่กำหนดเป็นกิจกรรม เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนในตำบลให้มีความรู้ ความสามารถตลอดจนคุณธรรม จริยธรรม ให้ สภาเด็กและเยาวชนตำบล เป็นศูนย์กลางเรียนรู้ด้านวิชาการ และการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษา กีฬา วัฒนธรรม ในตำบลตลอดจนกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม โดยการประสานกลุ่ม/ชมรมเด็กและ เยาวชนในตำบลดำเนินกิจกรรมให้สอดคล้องกัน การจัดประชุม/เวทีเสวนาเพื่อหาแนวทางการพัฒนาเด็กและ เยาวชนต่อหน่วยงาน (งานพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม สำนักปลัด เทศบาลตำบลม่วงคัน, 2567)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงสาเหตุในการตัดสินใจเป็นสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

ความหมายของการตัดสินใจ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2556) การตัดสินใจ หมายถึง การกระทำของบุคคล ในการที่เลือกทางเลือกที่มีอยู่หลายๆทางเลือก โดยการรวบรวมและประเมินข้อมูลและสิ่งประกอบอื่นๆ ที่สำคัญ โดยการเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดเพียงทางเลือกเดียวที่สามารถตอบสนองเป้าหมายหรือ ความต้องการของผู้เลือก เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ

ทิพย์วัลย์ สีจันทร์ และคณะ (2548) กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การเลือกทางเลือกมาเป็น แนวทางในการแก้ปัญหาหรืออาจกล่าวได้ว่าการตัดสินใจจะเกิดขึ้นมาได้ต้องมีทางเลือกหลายๆ ทางเกิดขึ้น ก่อน จากนั้นจึงนำทางเลือกเหล่านั้นมาพิจารณาเปรียบเทียบกันจนได้ทางเลือกที่เหมาะสมที่สุดแล้วจึงนำ แนวทางที่เลือกนั้นมาเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไป

สมคิด บางโม (2548) ได้ให้ความหมายว่า การตัดสินใจ หมายถึง การตัดสินใจเลือกทางปฏิบัติ ซึ่งมีหลายทางเป็นแนวปฏิบัติไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ การตัดสินใจนี้อาจเป็นการตัดสินใจที่จะกระทำการสิ่งใด สิ่งหนึ่งหรือหลายสิ่งเพื่อความสำเร็จตรงตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ ในทางปฏิบัติการตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหา ที่ยุ่งยากสลับซับซ้อนและมีวิธีการแก้ปัญหามากกว่าหนึ่งทางเสมอ

ฉัตรพร เสมอใจ (2550) ได้ให้ความหมายว่า การตัดสินใจ (Decision Making) หมายถึง กระบวนการในการเลือกที่จะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากทางเลือกต่างๆ ที่มีอยู่

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2550) ได้กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การเลือก ทางเลือกที่เป็นไปได้เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

วรวิทย์ จักรบุตร (2543) กล่าวว่า การตัดสินใจ คือ กระบวนการเลือกสรรวิธีการปฏิบัติเพื่อแก้ไข ปัญหาหรือดำเนินการในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยผ่านกระบวนการศึกษารวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ และ พิจารณามีเหตุผล แล้วจึงนำวิธีการที่ตนเองคิดว่าดีที่สุดมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดตามวัตถุประสงค์ ที่ต้องการ

สุพจน์ เตระจิตร (2541) กล่าวว่า การตัดสินใจเป็นพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงถึงความตั้งใจไตร่ตรองอย่างสุขุมรอบคอบในการพิจารณาทางเลือกเพื่อนำไปปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายหรือความมุ่งหวังตามที่กำหนดไว้

จากความหมายของการตัดสินใจที่หลาย ๆ ท่านได้ให้ไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การตัดสินใจ คือ กระบวนการคัดเลือกทางเลือกโดยการคิดอย่างรอบคอบ เพื่อให้ได้ทางเลือกที่ดีที่สุดและนำไปสู่การบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ประเภทของการตัดสินใจ

การตัดสินใจสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท (วีรพล สุวรรณนันท, 2534)

1) การตัดสินใจแบบมีเหตุผล (Rational decision making) การตัดสินใจแบบมีเหตุผลเป็นการตัดสินใจของบุคคลหรือองค์การที่มีการใช้ข้อมูลในด้านต่างๆ มาประกอบการวิเคราะห์ทางเลือกก่อนที่จะตัดสินใจเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่ง การตัดสินใจแบบมีเหตุผลเป็นการตัดสินใจที่มีความสำคัญในทางการบริหารองค์การต่างๆ และเป็นประเภทการตัดสินใจที่นักวิชาการให้ความสนใจมากที่สุด เพราะเชื่อว่าหากเรามีข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจแล้ว เราสามารถที่จะปรับปรุงการตัดสินใจให้มีคุณภาพสูงขึ้นได้

2) การตัดสินใจโดยสัญชาตญาณ (Instinct) การตัดสินใจประเภทนี้ เป็นการตัดสินใจกระทำโดยสัญชาตญาณ ซึ่งมีลักษณะเป็นอัตโนมัติ เช่น การกระพริบตาเมื่อมีคนขึ้นหัวหรือวัตถุใดเข้าใกล้ดวงตา ซึ่งเป็นสัญชาตญาณการป้องกันตัวของมนุษย์

กระบวนการตัดสินใจ

วุฒิชัย จานง (2535) กล่าวถึง การตัดสินใจของมนุษย์ว่ามีลักษณะเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ต่อเนื่องกันไปดังนี้

1) การแยกแยะตัวปัญหา ในขั้นตอนแรกของการตัดสินใจนั้น จึงเป็นเรื่องราวของการสร้างความเข้าใจ มั่นใจกับตัวปัญหาที่แท้จริง ก็เพราะเหตุว่ากระบวนการตัดสินใจเริ่มต้นตามขั้นแรก เมื่อผู้ทำการตัดสินใจมีความรู้สึกว่าได้เกิดปัญหาขึ้นมา นั่นก็คือ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในว่าได้มีปรากฏการณ์บางสิ่งบางอย่างมิได้เป็นไปตามแนวคิด

2) การหาข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับตัวปัญหานั้นก็คือ การเสาะหาสิ่งที่เป็นสาเหตุหรือสิ่งที่ก่อให้เกิดตัวปัญหานั้น ซึ่งอาจไม่ใช่สาเหตุโดยตรงก็ได้

3) การประเมินข่าวสาร เป็นความจำเป็นที่ต้องประเมินค่าดูว่าข่าวสารที่ได้มานั้นถูกต้องเหมาะสมเพียงพอดตรงกับเวลาและความสามารถที่นำไปวิเคราะห์ปัญหาได้หรือไม่

4) การกำหนดทางเลือก เป็นขั้นตอนสำคัญของการตัดสินใจ คือ การกำหนดทางเลือกมากที่สุดเท่าที่ทำได้ เป็นการพยายามครอบคลุมทิศทางที่แก้ปัญหาได้หลายวิธี ถ้ามีข่าวสารสมบูรณ์สำหรับปัญหาแต่ละเรื่องกำหนดทางเลือกได้เหมาะสมและครอบคลุมได้อย่างแท้จริง

5) การเลือกทางเลือกเมื่อได้กำหนดทางเลือกต่าง ๆ ออกมาแล้ว พร้อมทั้งกำหนดลำดับความสำคัญและความเหมาะสมในการแก้ปัญหาขั้นตอนต่อไป คือ การเลือกทางเลือกปฏิบัติต่อไปและขั้นนี้เองเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นการตัดสินใจอย่างแท้จริง

6) การปฏิบัติตามการตัดสินใจเมื่อทางเลือกได้ถูกเลือกเข้ามาแล้วก็เป็นปฏิบัติตามผลของการตัดสินใจหรือทางเลือก

อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้เป็นขั้นตอนของการตัดสินใจที่จำเป็นต้องมี กล่าวโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม เมื่อได้ดำเนินการตั้งแต่เกิดความรู้สึกในตัวปัญหา ตลอดจนการปฏิบัติการแก้ปัญหาตามผลของการตัดสินใจ คือ การเลือกทางเลือกนั้นเอง และในหลายกรณีอาจมีการแบ่งขั้นตอนละเอียดลงไปกว่านี้

สรุปได้ว่า การตัดสินใจเป็นกระบวนการเลือกทางเลือกปฏิบัติเป็นลำดับขั้นตอนในการตัดสินใจอย่างต่อเนื่อง โดยการแยกแยะปัญหาการหาข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาประมวลข่าวสารที่ได้มาว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ กำหนดทางเลือกและปฏิบัติตามการตัดสินใจ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ คณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง ซึ่งประกอบด้วย 4 ตำบล ได้แก่ ตำบลตะโละมะนะ ตำบลน้ำดำ ตำบลพิเทน และตำบลปากู โดยแบ่งเป็นตำบลละ 21 คน รวม 84 คน

โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 70.20 และเพศชาย จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 29.80 ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในช่วงอายุ 15-18 ปี มากที่สุด จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 57.20 รองลงมา คือ อยู่ในช่วงอายุ 19-22 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 34.50 และอยู่ในช่วงอายุ 22-25 ปี น้อยที่สุด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.30 และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า มากที่สุด จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 57.14 รองลงมาคือ ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าปริญญาตรี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 34.53 และอื่นๆ มีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33

2. เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถาม โดยมีรายละเอียดแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ และสถานภาพการทำงานในปัจจุบัน

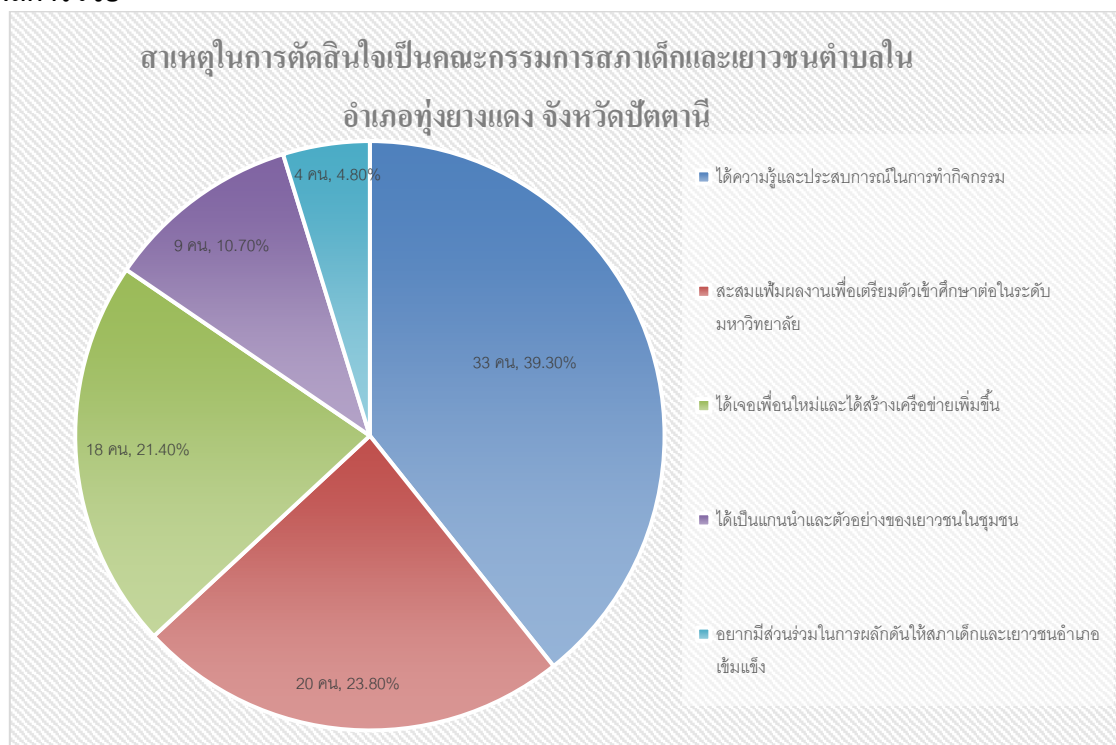
ตอนที่ 2 สอบถามข้อมูลสาเหตุในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นการใช้คำถามแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ คณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จำนวน 84 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

ภาพที่ 1 แสดงสาเหตุในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี

จากภาพที่ 1 พบว่า สาเหตุในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี ส่วนใหญ่ได้รับความรู้และประสบการณ์ในการทำกิจกรรม มากที่สุด จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 39.30 รองลงมา คือ สะสมแฟ้มผลงานเพื่อเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 23.80 ได้เจอเพื่อนใหม่และได้สร้างเครือข่ายเพิ่มขึ้น จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 21.40 ได้เป็นแกนนำและตัวอย่างของเยาวชนในชุมชน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 10.70 และต้องการมีส่วนร่วมในการผลักดันให้สภาเด็กและเยาวชนอำเภอเข้มแข็ง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.80 ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัย พบว่า ในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี คือ ได้รับความรู้และประสบการณ์ในการทำกิจกรรม มากที่สุด อยู่ที่ร้อยละ 39.30 โดยมีเหตุผลประกอบคือ การได้เข้ามาเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี สามารถเรียนรู้กระบวนการต่างๆในการทำงาน ทั้งในเรื่องของวิชาการและประสบการณ์ในการทำกิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นการประชุมเพื่อวางแผนงานประจำปี การจัดโครงการประจำปี การลงพื้นที่ หรือแม้แต่การได้รับฟังการถ่ายทอดประสบการณ์จากรุ่นพี่ที่เคยเป็นคณะกรรมการมาก่อน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวรรณ วงศ์กระพันธ์ (2562) ได้กล่าวว่า การเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนทำให้ได้รับความรู้ ได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ได้ฝึกภาวะการเป็นผู้นำจากการทำกิจกรรมต่างๆ

ในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี รองลงมา คือ สะสมเพิ่มผลงานเพื่อเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ร้อยละ 23.80 เนื่องจากคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและในอนาคตต้องเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้น เกณฑ์ในการคัดเลือกของมหาวิทยาลัยต่างๆ ส่วนหนึ่งจะดูที่ประวัติการทำกิจกรรมประกอบด้วย ถ้าหากคนที่มีประวัติการทำกิจกรรม การเข้าร่วมกิจกรรม หรือเป็นคณะกรรมการในกิจกรรมหรือโครงการต่างๆก็จะทำให้ได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษและมีโอกาสถูกตอบรับมากยิ่งขึ้นจากสถาบันต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริพงศ์ โกคินวงศ์หิรัญ (2557) ซึ่งได้กล่าวว่า การทำงาน ในสภาเด็กและเยาวชนในระยะเวลา 2 ปี เป็นการสะสมประสบการณ์และผลงานได้

เรื่องต่อมาคือ ได้เจอเพื่อนใหม่และได้สร้างเครือข่ายเพิ่มขึ้น ร้อยละ 21.40 โดยได้ให้เหตุผลประกอบว่า การได้มาทำงานเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนนั้น เป็นการเปิดโอกาสให้ได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็นในระดับตำบล ระดับอำเภอหรือระดับจังหวัด เวลามีการประชุมร่วมกันหรือทำกิจกรรมร่วมกัน ได้แลกเปลี่ยนมุมมอง ทักษะคติใหม่ๆ และนอกจากนี้ยังได้สร้างเครือข่ายเพิ่มขึ้นทั้งที่เป็นหน่วยงาน องค์กรต่างๆทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริพงศ์ โกคินวงศ์หิรัญ (2557) ซึ่งได้กล่าวว่า ทำให้คณะบริหารสภาเด็กและเยาวชนได้มีเวลามากพอที่จะสร้างความสนิทสนมและสร้างความไว้วางใจต่อกัน เกิดเป็นความรู้สึกที่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รับผิดชอบร่วมกัน และช่วยกันทำงานเพื่อขับเคลื่อนสภาเด็กและเยาวชนให้ประสบผลสำเร็จ ส่งผลให้เกิดการทำงานที่เป็นทีมและเรียนรู้กันไปพร้อมกัน ซึ่งจะทำให้ คณะบริหารสภาเด็กและเยาวชนสามารถแสดงศักยภาพในการทำงานได้อย่างชัดเจนและสามารถร่วมกันสร้างผลงานให้เป็นที่ประจักษ์ได้ในระยะเวลา 2 ปี

ลำดับต่อมาคือ ได้เป็นแกนนำและตัวอย่างของเยาวชนในชุมชน ร้อยละ 10.70 โดยมีการให้เหตุผลว่า การได้เข้ามาทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชน ก็คือการได้เป็นตัวแทนของเยาวชนในตำบล ในการประชุมหารือและทำกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้ยังสามารถเป็นตัวอย่างให้แก่น้อง ๆ เยาวชนที่สนใจ ต้องการเข้ามาทำงานตรงนี้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกวรรณ วงศ์กระพันธุ์ (2562) ได้กล่าวว่า การเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชน เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ และเป็นศูนย์กลางในการทำกิจกรรมให้แก่เยาวชนในชุมชน เป็นการกระตุ้นการเรียนรู้ให้แก่เยาวชนในชุมชนอีกด้วย

และลำดับสุดท้ายคือ ต้องการมีส่วนร่วมในการผลักดันให้สภาเด็กและเยาวชนอำเภอเข้มแข็ง ร้อยละ 4.80 โดยให้เหตุผลว่า การที่ได้มาทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนนั้น คือ การได้เป็นตัวแทนและคอยขับเคลื่อนให้สภาเยาวชนตำบลมีกิจกรรมและมีการเคลื่อนไหวในด้านต่างๆ เมื่อสภาเด็กและเยาวชนตำบลเข้มแข็งก็ส่งผลให้สภาเด็กและเยาวชนอำเภอมีความเข้มแข็งตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกวรรณ วงศ์กระพันธุ์ (2562) ได้กล่าวว่า สภาเด็กและเยาวชนเป็นศูนย์กลางการรวมกลุ่มในการทำกิจกรรมต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้น การจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนจะยิ่งทำให้เด็กและเยาวชนเข้าถึงการมีส่วนร่วมในสภาเด็กและเยาวชนได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้กับสภาเด็กและเยาวชนอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัย พบว่า ความรู้และประสบการณ์ในการทำกิจกรรม เป็นสาเหตุในการตัดสินใจมากที่สุด ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่รับผิดชอบ ควรจัดกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น การเข้าค่าย กิจกรรมอบรมด้านวิชาการ กิจกรรมจิตอาสา ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับวัยของกลุ่มคณะกรรมการสภาเด็ก

และเยาวชนที่เข้าร่วม เพราะจะทำให้กลุ่มเหล่านี้ได้รับความรู้และประสบการณ์อย่างเต็มที่ และนอกจากนี้ การสะสมแฟ้มผลงานเพื่อเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย เป็นเรื่องที่สำคัญรองลงมา ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีเกียรติบัตร ประกาศนียบัตร หรือหนังสือรับรองการทำกิจกรรมเพื่อเป็น ประโยชน์ในการใช้ประกอบในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นต่อไป อีกทั้งการจัดกิจกรรมต่างๆ ทั้งในระดับ ตำบล ระดับอำเภอ ระดับจังหวัด หรือระดับประเทศ ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้คณะกรรมการสภาเด็กและ เยาวชนในแต่ละพื้นที่ได้เจอเพื่อนใหม่และได้สร้างเครือข่ายเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับผลของการวิจัยในครั้งนี้สามารถต่อยอดในการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลในการตัดสินใจเป็น คณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนตำบลในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี และยังสามารถศึกษา เปรียบเทียบปัจจัยในการตัดสินใจเป็นคณะกรรมการสภาเด็กและเยาวชนในอำเภออื่นๆ ของจังหวัด ปัตตานี หรือ ในระดับจังหวัด

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ วงศ์กระพันธุ์. (2562). การมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในสภาเด็กและเยาวชน: กรณีศึกษา สภาเด็กและเยาวชนเขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กรมกิจการเด็กและเยาวชน. (2567). ประวัติความเป็นมาของสภาเด็กและเยาวชน. สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2567 จาก <https://www.dcy.go.th/content/1636520311278/1636520514570>.
- กลุ่มกิจการสภาและเครือข่ายเด็กและเยาวชน กองส่งเสริมการพัฒนาและสวัสดิการเด็ก เยาวชนและ ครอบครัว กรมกิจการเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2567). แนวทางการจัดให้มีสภาเด็กและเยาวชน. สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2566 จาก https://nongkaewssk.go.th/public/list_upload/backend/list_1943/files_4566_1.pdf.
- งานพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม สำนักปลัด เทศบาลตำบลม่วงคัน. (2567). คู่มือการปฏิบัติงานสภา เด็กและเยาวชนเทศบาลตำบลม่วงคัน. สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2566 จาก <https://www.muangkhan.go.th/post/0000003511fc9a074fc0d452076.34.pdf>.
- ฉัตรพร เสมอใจ. (2550). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- ทิพย์วัลย์ สัจจันทร์ และคณะ. (2548). การคิดและการตัดสินใจ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- วรวิทย์ จักรบุตร. (2543). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจของเกษตรกรในการปลูกถั่วเขียวฤดูแล้ง ในเขตชลประทาน อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย ขอนแก่น, ขอนแก่น.
- วีรพล สุวรรณนันท. (2534). กระบวนการตัดสินใจ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วุฒิชัย จำนง. (2535). พฤติกรรมการตัดสินใจ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ศิรพงศ์ โภคินวงศ์หิรัญ. (2557). บทบาทของคณะกรรมการบริหารสภาเด็กและเยาวชนอำเภอที่มีต่อการ ดำเนินงานสภาเด็กและเยาวชน: ศึกษากรณีจังหวัดฉะเชิงเทรา. วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 6(1), 24-35.

มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
HATYAI UNIVERSITY

- สุพจน์ เตระจิตร. (2541). ปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจร่วมผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวกับศูนย์ขยายพันธุ์พืชที่ 11 ของเกษตรกรในจังหวัดร้อยเอ็ด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552. (2556). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559. สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2567 จาก <https://www.mua.go.th/users/tqf/hed/news/FilesNews/.../News328072552.pdf>
- สมคิด บางโม. (2548). องค์การและการจัดการ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : วิทย์พัฒนา.
- สร้อยตระกูล (ตียานนท์) อรรถมานะ. (2550). พฤติกรรมองค์การ ทฤษฎีและการประยุกต์ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.